

ŽABOKUK

ŽABOVŘESKÉ KUKÁTKO

Nahlédnutí do života salesiánské farnosti a střediska mládeže

3-09

*„Já jsem ta cesta, pravda i život.
Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“*

/Jan 14,6/

Obsah:

Zamyšlení	3
Kalendárium farnosti a střediska.....	4
(Ne)obyčejní lidé naší farnosti.....	6–11
Co proběhlo ve farnosti	12–13
Okénko do střediska	14–18
Laskavý příběh.....	19
Máme se ještě rádi?	20–21
Měřím metr, no a co!	22–24
Zázraky všedních dnů.....	25
Senior klub	26
Pišou se dějiny	27–29
Letem světem	30
Od ucha k uchu	31

Významné dny:

KŘTY:

Eva Marková	14. 6. 2009
Ladislav Rojik	12. 7. 2009
Timotej Pavel Tůma	2. 8. 2009

CÍRKEVNÍ SŇATKY:

Vít Hanák – Justina Ceé	27. 6. 2009
Patrik Sedláček – Renata Štaifová	31. 7. 2009
Petr Morvay – Katarína Turanská	8. 8. 2009
Petr Pakosta – Petra Fojtíková	22. 8. 2009
Martin Loučka – Blanka Šaňková	12. 9. 2009

POHŘBY:

Bohuslav Mazur	
* 10. 9. 1922	+ 26. 5. 2009
Josef Plavec	
* 25. 6. 1928	+ 5. 6. 2009
Josef Peša	
* 30. 3. 1930	+ 4. 6. 2009
Ludmila Kozáková	
* 16. 4. 1929	+ 13. 6. 2009
Ludmila Bačovská	
* 8. 10. 1911	+ 14. 6. 2009
Miroslava Machálková	
* 27. 10. 1918	+ 14. 7. 2009

Příspěvky pro další číslo časopisu podávejte prosím do uzávěrky 24. 11. 2009.

Návrhy a připomínky k časopisu odevzdávejte do schránky v kostele nebo na farní úřad pod značkou „ŽABOKUK“.

Název periodického tisku: Žabokuk. Periodicita vydávání: čtvrtletník. Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 17501.
Místo vydávání: vydává Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Pomocnice, Foerstrova 3088/2,
616 00 Brno-Žabovřesky, IČ: 265 212 70.

Texty: Jan Šlachta, Milena Alday Delgado, Lucie Kučerová, Petr Polanský, Zdeňka Wajdová a členové pastorační rady.

Grafická úprava a sazba: Markéta Nežerková.

Fotografie: titulka a zadní strana – Michal Nežerka, fotodokumentace – Petr Polanský, archiv středisko, farníci.

Tisk: tiskem.cz. Redakce si vyhrazuje právo na úpravu příspěvků.

Kontakty: farnost@brno.sdb.cz, stredisko@brno.sdb.cz, www.brno.sdb.cz, tel.: 541 213 110
NEPRODEJNÝ, k vyzvednutí v kostele a na vrátnici střediska mládeže.

Milí přátelé,

po dvou měsících prázdnin a dovolených se děti a studenti vrací do škol a my dospělí po načerpání nových sil do své práce. Také v našem středisku mládeže a farnosti v Žabovřeskách chceme pro děti, mládež, ale i dospělé vytvořit takové podmínky, aby rádi přicházeli a nalézali zde pěkné prostředí, setkávali se s dobrými lidmi a vytvářeli pěkné vztahy a přátelství. Zkusme se zamyslet nad slovy, která hovoří o naší budoucnosti, o našich dětech a naší společnosti:

„Mnoho lidí dneška prožívá obavy a nejistotu z budoucnosti. Proč tomu tak je? Odpověď je jediná. Bez víry a úcty k Bohu jsme v pokušení doufat ve své vlastní síly, nebo v jiné mocné lidi, toužit po majetku, úspěchu či moci. Tato iluze nevede k naplnění života a – protože neobsahuje trvalou hodnotu – často rychle mizí. Předmětem křesťanské naděje je spása. Doufáme v Boha a klademe ho na první místo. Nežijeme však mimo realitu a dovedeme se těšit a radovat z krásy stvoření a života. Nezapomínáme však ani na evangelní výzvu: „Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno“ (Mt 6,33).“

Nechť jsme v osobním životě všechno uchvacovat jen pro sebe, mohlo by se stát, že kromě vzpomínek nebudeme mít nakonec nic. Nevyhýbejme se ani obtížným rozhodováním, kdy je nesnadné vycházet z pozice víry. Vždyť jen tak se mohou naše naděje naplnit a my jen takto můžeme s odvahou vstupovat i do obtížných úseků budoucnosti.

Naděje se nejvýrazněji projevuje na vztahu k budoucnosti, jejímiž nositeli jsou děti. Současná společnost nemá dost naděje, a zdálo by se, že proto má málo dětí. Platí to však i obráceně. Sobecká společnost má málo dětí, a proto nemá naději vzhledem k budoucnosti.

Ideologové konzumního životního stylu přinášejí spousty argumentů, proč a kdy nemít děti. My křesťané přijímáme život jako Boží dar a usilujeme o jeho ochranu od početí až po okamžik smrti. Važme si rodičů s více dětmi a pomáhejme jim, aby nepocítili nouzi. Děti jsou nejdražším Božím darem. Jsou darem, ale současně i úkolem. Záleží na našem příkladu, jak budou vychováni, jaké hodnoty budou mít v jejich životě rozhodující roli, co pro tyto hodnoty budou schopni obětovat. Od čeho se bude odvíjet základní smysl jejich života? A můžeme si položit otázku: Bude zakotven v Božím království?

Modlíme se za vás všechny, abyste ve svých rodinách tvořili živé ostrůvky Božího království, abyste do společnosti vrátili to nejdůležitější: matky a otce, šťastné děti a rodinný život.

Podle pastýřského listu „O naději“ připravil P. Josef Daněk, duchovní správce

ZÁŘÍ

6. **Dětská mše sv. na začátku školního roku v 9.00 h**
Zápis do kroužků
- 7.–11. Volejbalový turnaj
12. Začátek kroužků
14. BOB s Líšní u nás
26. Komunitní výjezd – katedrála sv. Víta – večerní chvály se sv. otcem Benediktem XVI.
27. **Historická návštěva sv. otce v Brně**, mše sv. na tuřanském letišti v 10.00 h, pořadatelská služba animátorů
28. **Slavnost sv. Václava**, mše sv. v 18.00 h v kapli sv. Václava, instalace sochy P. Marie (Pavel Tichý)

ŘÍJEN

2. - 4. Salesiánský MLS na cestách
- 9.- 11. Mediální škola MEŠ
17. Hokejbalový turnaj – mladší
- 29.- 30. Podzimní prázdniny
- 28.- 30. Animátorský výlet
31. Setkání salesiánských rodičů (+ FMA) z Brněnska, v 10.00 h mše sv. v kostele
– **připomínka zemřelých rodičů salesiánů** (Vít Dlapka)

LISTOPAD

1. **Slavnost Všech svatých** – nedělní pořad bohoslužeb
2. Vzpomínka na věrné zemřelé – (dušičky) – pořad bohoslužeb 7.00 h, 8.00 h a 18.00 h
5. Komunitní den SDB – návštěva hrobů
6. --8. SED (salesiánská evangelizace dnes)
22. Slavnost Ježíše Krista Krále – obnova zasvěcení před nejsvětějším oltářem, litanie a zásvětná modlitba v 15.00 h oslava sv. Cecílie – sál pod kostelem
22. Porada animátorů
28. Tvoření adventních věnců ve 14.00 – 18.00 h od 19.00 h adventní bdění – večerní chvály a četba

PROSINEC

4. Mikuláš – sál pod kostelem
5. Mikulášský fotbalový turnaj v Líšni pro nejmenší, od 19.00 h adventní bdění
– večerní chvály a četba
8. **Slavnost P. Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu**
– ukončení oslav 70ti let SDB v Brně
liturgická oslava Neposkvrněného Početí Panny Marie 7.00, 18.00 h
slouží P. J. Brtník (pohoštění v sále pod kostelem pro farnost)
- 11.–13. Svařák
12. Obnova ASC v 9.00 h – farní kostel + farní sál + sál pod kostelem,
od 19.00 h adventní bdění – večerní chvály a četba
13. Nedělní mši v 9.00 h slouží biskup Vojtěch Cikrle
16. Začátek vánoční novény – po mši sv.
17. Předvánoční animátorské setkání
19. Adventní duchovní obnova farnosti a příležitost ke svátosti smíření od 15.00 h,
adventní bdění v kostele od 19.00 h
- 23.12.–1.1. Vánoční prázdniny v SaSM
24. Štědrý den
– vigilie Slavnosti Narození Páně v 16.00 h
– nešpory v 18.00 h
– půlnoční v 22.00 h
25. Boží hod vánoční – 7.30 h; 9.00 h; 10.30 h; 18.00 h mše sv.
– vánoční besídka dětí u jesliček – koledy v 15.00 h,
– po mši v 18.45 h sv. Te Deum, požehnání
26. Svátek sv. Štěpána – nedělní pořad bohoslužeb
27. Svátek sv. Rodiny – nedělení pořad bohoslužeb – při mších sv. obnova
manželských slibů
31. Mše sv. na poděkování za uplynulý rok, Te Deum a svátostné požehnání v 16.00 h

K tomuto rozhovoru jsem protentokrát pozvala našeho milého farníka Aleše Marka. Na mši ho najdete tradičně v lavici vlevo vpředu a na plesu na pódiu. Očividně není příznivcem zadních řad. Pojďme ho poznat blíže, protože jak uvidíte, slova jako nuda nebo nejde to nepatří do jeho životního stylu.

Ač bydlíte v Králově Poli, jak to, že se z vaší přítomnosti můžeme těšit my, a ne naši sousedé?

Naše cesta do Žabin byla trochu klikatá... Až do svých 25 let jsem žil na Starém Brně a veškeré vazby jsem měl tam. Když jsem po svatbě sháněl byt, v zaměstnání se mi podařilo dostat se do skupiny lidí, kterým byl přidělen byt z programu půdních nadstavěb stavěných v Králově Poli, téměř na hranici se Žabovřeskami. Tak jsme se tam začali zabydlovat se dvěma malými dětmi. O nedělích jsme na mše dojížděli částečně zpět na Staré Brno, částečně do města. S manželkou jsme se střídali, protože děti byly ještě příliš malé, a tak jsme je s sebou nebrali. Kostel v Králově Poli nám moc nevyhovoval.

A pak – to už bylo odzvoněno klíči na náměstích – jsem se jednou v Jihomoravském večerníku dozvěděl, že někde v Žabovřeskách stavějí salesiáni nový kostel. S nadšením jsem sledoval takové aktivity a moc jim držel palce. Víte, já jsem začal chodit do školy ve školním roce 1968/69, kdy začala nastupovat tzv. normalizace společnosti. A my jako sedmileté děti jsme moc nechápaly kam a proč se nám ve druhé třídě „ztratila“ paní učitelka a proč byla nahrazena učitelkou jinou, které jsme však již museli říkat soudružko. I velice hodná paní ředitelka zmizela a na její místo nastoupil soudruh ředitel. Také mi nebylo moc jasné, proč jsme se všichni, kteří chodíme do náboženství, museli postavit a před celou třídou vypravovat, co nám pan farář v náboženství povídal, což soudružka učitelka glosovala vtipnými poznámkami za huronského řehotu celé třídy... Toto vše jsem plně pochopil až později. Dokonce jsme v naší třídě měli spolužáka, který sledoval, kdo z nás chodí do kostela, a pak nás ve škole udával. Věta „nevyrovnan s náboženskou otázkou“ se táhla mými kádrovými posudky, takže považuji za malý zázrak, že se mi podařilo vystudovat vysokou školu.

Období normalizace mnohým z mých vrstevníků poznamenalo a změnilo život. Proto jsem po revoluci s nadšením sledoval rozvoj církevních aktivit, podle svých možností

tuto činnost podporoval, a tak trochu jsem to bral jako takovou malou osobní satisfakci, malé vítězství. Takže když jsem se dozvěděl, že téměř v sousedství vzniká nový kostel, vyrazil jsem do Žabin staveniště vypátrat. S potěšením jsem pak chodil sledovat, jak stavba roste, z korespondence jsem se dozvěděl, že ji řídí „nějaký otec Baran“, a už jsme se těšili, jak tam budeme chodit.

Když pak byl kostel dostavěn a vysvěcen, seznámili jsme se s otcem Brtníkem, s Františkou Blahou a Vavrušou, a začali se zúčastňovat na životě vznikajícího střediska. Dostalo nás domácí prostředí, to, že se tady lidi vzájemně znají jménem, kněží mají k lidem osobní vztah... Zkrátka něco úplně jiného než anonymní kostely v centru. No, a tak nás tady máte...

Když jsme se domlouvali na rozhovor, říkal jste, že můžete jen o víkend, protože přes týden pracujete v Opavě. Proč takovou dálku? To musí být jistě velmi únavné, že?

Máte pravdu, je to únavné a stresující. Zatím jsem se s tím úplně nevyrovnal a mám pocit, že to snáším hůř než zbytek rodiny, protože – málo naplat – ony jsou na to tři a já jsem tam sám.

Dvaadvacet let jsem pracoval v brněnské Lachemě. Letos v březnu jsem přišel o práci, v Brně jsem nic nesehnal a jediné, co se nabízelo, byla Opava. Takže v pondělí brzy ráno 180 km do práce, přes týden na privátu, v pátek 180 km do Brna, víkend s rodinou – jak se říká – jako zamlada na studiích. Paradox je, že jako Brňan studující v Brně jsem na studiích toto nezažil, a tak mám ve svých 47 letech premiéru... Ale já jsem optimista. To, že jsem ve svém věku zhruba 48 hodin poté, co jsem se dozvěděl, že budu propuštěný, sehnal práci a na pracáku jsem strávil jen jeden měsíc, považuji za další z takových malých zázraků ve svém životě. A věřím, že zázraky budou pokračovat. Takže se do Brna určitě dřív nebo později vrátím.

Jaká byla vaše cesta za povoláním chemika? Už v dětství jste kutil s kahanem a kyselinou fosforečnou?

Ne, ne. Já nejsem chemik. Chemie mne nikdy nebavila a ani mně moc nešla. Lidi mě považují za chemika v souvislosti s Lachemou, ale já jsem čistokrevný biolog se specializací na mikrobiologii. Příroda a zvířátka, to mne bavilo od malička. Chtěl jsem studovat systematickou zoologii, ale tento obor na přírodovědě tehdy neotvírali a mě v průběhu studia začala bavit molekulární biologie a hlavně mikrobiologie. Když jsem po škole hledal místo, v Lachemě zrovna vznikala program tehdy tolik populárních biotechnologií, a tak jsem nastoupil do „lachemského“ výzkumu jako mikrobiolog. Avšak po revoluci celý program, který byl svázan s existencí trhu RVHP, šel do útlumu. Tehdy jsem i já z Lachemy odešel a něco přes rok jsem pracoval v laboratoři kontroly jakosti v pivovaru v Černé Hoře. Mezitím se jako náplň pro fermentační provoz v Lachemě rozvinula jedna biotransformační technologie, na které jsem i já dříve pracoval. A tak jsem se do

Lachemy na fermentační provoz vrátil, a to jako technolog. Po definitivním zrušení biotechnologií jsem přešel na provoz výroby cytostatických účinných látek a ještě později na výrobu tablet, kde jsem pracoval až do onoho osudného počátku letošního roku. A stejná práce mi byla nabídnuta i v Opavě.

Určitě nejen my s manželem jsme vděční za vaše předplesové minitaneční. Jak jste se k tanci dostal?

Tancování, to byl takový můj druhý koníček. Chodil jsem do základních tanečních do Starletu k paní Buryanové, pak jsem šel do bronzových, pak do stříbrných, a tam si mě Aťka, jak jsme paní Buryanové říkali, všimla a pozvala mě do složky K2. Tam jsem tancoval několik let, to už jsem byl na vysoké a to už jsem chodil i tancoval s mojí budoucí manželkou.

Když jsme se po mnoha a mnoha letech ocitli v salesiánském středisku v Žabinách, zúčastnili jsme se v pořadí druhého plesu rodin. A já už teď nevím, kdo to byl, jestli Šlachтови, nebo Plevovi, někdo nás požádal, jestli bychom neudělali nějakou tu půlnoční leg-raci. A to už taky nevím, co to bylo, jestli mazurka, nebo letkis, nebo charleston... Tehdy si nás všiml otec Brtník a brzy po plese se nás zeptal, jestli bychom ve středisku nechťeli učit taneční. To byla docela nečekaná pecka! Moc jsme se na to necítili a nejrady bychom se z toho nějak vyzuli, ale nakonec jsme do toho šli. Zájem byl dost velký, což nás překvapilo. A tak jsme v rámci tanečních uspořádali i veřejnou prodlouženou s živou hudbou – kapelou kolem pana Fronce. Rodiče přišli vyfknutí, děcka se snažily – všichni to vzali velice vážně. To bylo pro nás velké povzbuzení. V té době jsme začali konferovat i plesy rodin ze kterých později vznikly plesy farnosti.

A víte, na co vzpomínám nejvíc? Když se náš zvukař Honza Šebesta s kamarády vytasili s vlastní choreografií polonézy a nám se ji podařilo s děckama nacvičit. To bylo fakt super. To už tady byl Martin Hobza a polonézu natáčel na video. Možná, že záznam ještě někde existuje, ale já ho nemám. Takže kdyby o něm někdo věděl, ať se ozve.

Píšete knihu o P. Petru Baranovi – „Dědečkovi“. Jak vás ta myšlenka napadla?

Víte, že nad tím taky často přemýšlím? Já vám ani nevím. To přišlo tak nějak samo... Paradox je, že já jsem Dědečka vlastně ani neznal.

Kdy a kde jste se s ním tedy seznámil? Co vás na něm upoutalo?

Až když jsme začali chodit na mše do Žabin. Brzy jsem si všiml drobného staříka s brýlemi se zajímavým, jakoby šibalským úsměvem. A zaujaly mě jeho oči. Připadaly mi takové klukovské. Jako by patřily někomu mnohem mladšímu. Dozvěděl jsem se, že je to „ten otec Baran“, který postavil kostel v Žabovřeskách. Ale zaráželo mě, že na takového „hrdinu“ je tak jakoby v pozadí... Že právě v té době mu asi nebylo zrovna lehké, to jsem se dozvěděl až mnohem později.

Začal jsem si ho více všímat. Zaujala mě i jeho kázání – vždy perfektně připravená, často vtipná, proložená konkrétními příběhy. Postupně jsem se dozvídal, že byl vysvěcen tajně, že byl uvězněn v Jáchymově, poté byl ve vězení znovu za normalizace, byl zbaven kněžského souhlasu a tajně se věnoval mládeži, po revoluci se nadšeně vrhl do stavby kostela a střediska v Žabinách a že to vůbec nebyla růžová idylka, naopak, měl to velice těžké a zažíval nepochopení i od některých svých spolubratří. Nápad požádat Dědečka o několik rozhovorů a na jejich podkladě sepsat knihu jsem dostal asi tak počátkem roku 2006. Takový život se přece musí zaznamenat. Vždyť kolik lidí o sobě může říct postavil jsem kostel? V té době jsem však dokončoval rukopis jiné knihy, a tak šel tento nápad zatím stranou. Ve druhé polovině roku jsem si začal dávat dohromady okruhy otázek a témata, o kterých bych si s Dědečkem chtěl promluvit. A protože jsme se nějak blíž neznali, hledal jsem odvahu ho oslovit. V listopadu jsem si řekl, že v adventu přece nebudu otravovat a Dědečka oslovím hned po Novém roce. Copak mě mohlo napadnout, že má před sebou už jenom tři měsíce života? V lednu jsem zkusil Dědečkovi vzkázat, zda by nebyl ochotný alespoň k jednomu rozhovoru, ale už odmítl, což plně chápu.

Takže jste od svých plánů ustoupil?

Já jsem člověk dost tvrdohlavý a od svých záměrů jen velmi nerad ustupuji. Napadlo mne, že se pokusím napsat knihu o Dědečkovi bez Dědečka. Začal jsem shánět kontakty na lidi, kteří se s ním znali blíž, něco s ním prožili, měli k němu nějaký osobní vztah. A těchto lidí jsem se vyptával a vyptával... Navštívil jsem místo jeho rodiště, setkal jsem se s jeho sestrami, sehnal jsem spoustu dokumentů a fotografií. Poznal jsem řadu ochotných a milých lidí, kteří si se mnou velice otevřeně povídali. Této důvěry si moc vážím a je pro mě velmi zavazující. Takže pokud někdo později něco nechtěl zveřejňovat, nebo dokonce chtěl zůstat v anonymitě, beze zbytku a bez nějakého přemlouvání jsem tato přání respektoval. Také salesiánská provincie mi velice vyšla vstříc a poskytla mi řadu archivních materiálů vztahujících se k počátkům salesiánského díla u nás i k osobě samotného Dědečka.

Ze všech těchto vzpomínek přede mnou začala vystupovat Dědečkova osobnost. A já jsem s údivem zjistil, že to nebyl jenom „kladas“, usměvavý „děda“ vždy v pohodě, neustále sršící svým charakteristickým humorem, ale složitá osobnost, která měla i svoje chyby, občas mu dost komplikující situaci. Zatímco halda lidí na něho vzpomínala jen v dobrém, vzpomínky některých lidí nebyly zrovna příjemné. Bylo vidět, že nějaký ten „šrám na duši“ zůstal. A já jsem si najednou uvědomil, že to, že jsem se s Dědečkem neznal nějak blíž, je pro práci na knize vlastně velká výhoda. Protože pokud bych k němu měl nějaký bližší osobní vztah, asi bych nenašel odvahu vzpomínky jiných lidí třídit a dávat dohromady. A tak nějak jsem začal mít pocit, že se to takto mělo stát a že napsat tuto knihu je můj úkol. Proč? To nevím; na to se mě neptejte...

V jaké fázi je kniha? Jakým způsobem jste ji pojal?

V současné době je kniha u nakladatele ve fázi zalamování textu na jednotlivé stránky zvoleného formátu. Když všechno dobře půjde, měla by spatřit světlo světa koncem listopadu letošního roku. A jak jsem knihu pojal? No, když jsem se zamýšlel nad tím, jak by měla kniha vypadat, rozhodně jsem se chtěl vyhnout nezáživnému životopisu typu narodil se, prožil, zemřel. Za základ jsem vzal obojí Dědečkovy vzpomínky natočené pro rádio Proglas a také ty, které vyšly v knize Veteráni v bitvách o duše. Tím vznikla jakási životopisná linie, na kterou jsem začal „navěšovat“ vzpomínky jednotlivých pamětníků. Od Dědečkových sester jsem se dozvěděl nějaké podrobnosti z Dědečkova dětství a soukromí, od pana Václava Kelnara vzpomínky na studia i na další situace, s otcem Otradvocem jsme si popovídali o tajném kněžském svěcení atd. Rozhovory jsem si nahrával na MP3 a jenom jsem se modlil, aby ten vergl nějak neselhal a nahrávka byla srozumitelná. Ale naštěstí se vždycky všechno podařilo nahrát.

Když jsem si jenom tak pro zajímavost nedávno sečetl časy jednotlivých nahrávek, s údivem jsem zjistil, že mám celkem něco přes dvacet hodin zvukových záznamů rozhovorů s třiceti různými lidmi. Nejvíc to „odskákal“ pan Václav Kelnar, ale on je opravdu skvělý vypravěč. A má úžasnou paměť. Jakmile jsem nějaký záznam pořídil, hned jsem ho zpracoval a získané informace vkládal do Dědečkovy životopisné linie na místo, kam patřily, tak jako chybějící kamínky na prázdná místa v mozaice nebo kousky puzzle do obrázku. Takže kniha nevznikala od první kapitoly do poslední, ale na přeskáčku. Některé úseky byly hotovy dříve, jiné později a průběžně byly doplňovány a rozšiřovány o nové informace.

Když jsem začal pracovat s první zvukovou nahrávkou, zjistil jsem, že převést zvukový záznam hovoru do nějakého uceleného psaného textu nebude vůbec jednoduché. Nakonec mi nezbylo nic jiného než všechny nahrávky slovo od slova přepsat a teprve s tímto textem dále pracovat. Přes dvacet hodin nahrávek jsem si větu po větě přehrával pořád znovu a znovu a psal jsem „diktát“ za útrpných pohledů zbývajících členů rodiny. Ale nakonec se vše podařilo.

Jaká je tedy konečná podoba knihy?

Kniha s názvem Vzpomínání na Dědečka má 16 oddílů odpovídajících určitým úsekům Dědečkova života. Ty jsou dále členěny na jednotlivé kapitoly, což jsou vlastně přepisy vzpomínek pamětníků. Snažil jsem se zachovat styl mluveného projevu, jako by dotyčný člověk dané skutečnosti právě vypravoval. Dokonce jsem šel tak daleko, že většina knihy je psaná jako přímá řeč, tedy v uvozovkách. Což mi dalo možnost trochu si „zalumpácit“ co se týče spisovné češtiny, a sem tam do textu vpašovat hovorový nespisovný obrat nebo spojení, typické pro mluvený projev vypravěče. Ale, samozřejmě, moc jsem to nepřeháněl. Kniha by přece jenom měla být psána spisovně. A není to jenom o Dědečkovi. Je to i o salesiánech, o počátcích salesiánského díla u nás, o pronásledování řeholních řádů a církve za minulého režimu i o středisku mládeže a o farnosti, o současných lidech a současnosti

salesiánského díla v Žabovřeskách. O současnosti, na jejímž počátku stál jeden drobný tvrdohlavý kněz, který odmítl souhlasit s tím, že by se v Žabovřeskách – alespoň prozatím – stavět nemělo. Jsem moc vděčný všem lidem, kteří mi jakýmkoliv způsobem pomohli, protože bez nich bych knihu dohromady nedal. Takže i touto cestou všem velice děkuji.

Jak jste na tom s finanční stránkou vydání knihy? Nepotřebujete sponzory?

Tak to víte, sponzorů není nikdy dost. Nějaké kontakty už mám, určitou formu sponzoringu přislíbila i salesiánská provincie. Ale pokud by se někdo chtěl podílet na financování této knihy, může se ozvat na moji e-mailovou adresu amarekmail@seznam.cz. Jakmile budeme znát předběžnou cenovou kalkulaci, ozval bych se a zájemcům domluvil schůzku s majitelem nakladatelství SURSUM Tišnov, kde se vydání knihy připravuje. Finanční stránku věci má na starosti nakladatel, takže podmínky sponzoringu je nutné domlouvat přímo s ním.

Působíte s vaší paní jako velmi harmonický pár. Jaká byla vaše cesta k vyřčení „slibuji, že tě nikdy neopustím“? Kolik let již jste spolu?

Jsme spolužáci z vysoké školy. Začali jsme spolu chodit už v prvním ročníku a po promoci jsme se vzali. To bylo v roce 1985. Letos to tedy je 24 let. A že působíme harmonicky? Řeklo nám to už více lidí, ale nemyslím si, že by naše manželství bylo něčím výjimečné. Normální, fungující rodina. I s drobnými krizemi, které se nevyhnou snad nikomu. Máme dvě dcery a vždycky jsme se snažili věnovat se jim co nejvíce. Pro mě osobně rodina znamená velice moc. A pro manželku také.

Děkuji za rozhovor a jistě nejen já se už těším, až se začtu do knihy.

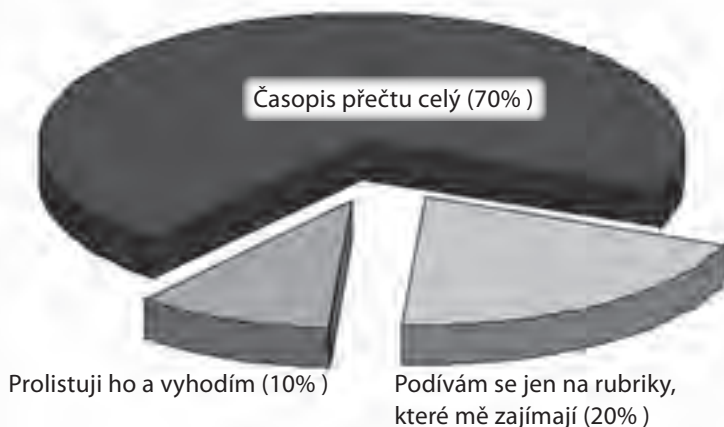
*rozhovor připravila:
Milena Alday Delgado*

*S manželkou při hodu koruny do fontány Di Trévi v Římě
foto: A. Marek*

V minulém čísle jsme Vás, čtenáře ŽABOKUKU, žádali o vyplnění krátké ankety. Sešel se nám celkem vypovídající vzorek odpovědí a přinesl mnoho podnětných nápadů a postřehů. **Všem, kteří se o svůj názor podělili upřímně děkujeme!** Budeme se snažit v dalších číslech Vaše názory a požadavky zohlednit a obohatit tak časopis o nové zajímavé rubriky.

V následujících grafech jsou shrnuty hlavní výsledky ankety.

Jak čtu Žabokuk?

Které rubriky máte nejraději / kterou byste vynechali?

V odpovědích se projeví dvě silné skupiny:

1. nejpočetnější skupina (35 %) preferovala rubriky **Senior klub**, **(Ne)obyčejní lidé naší farnosti** a **Co proběhlo ve farnosti**. Tato skupina by vynechala **Od ucha k uchu** a **Měřím metr, no a co?**
2. skupina (20 %) preferovala rubriky **Měřím metr, no a co?**, **Od ucha k uchu**, **(Ne)obyčejní lidé naší farnosti** a **Co proběhlo ve farnosti**. Tato skupina by z 50 % vynechala **Senior klub**.

Nejčastěji zmiňované rubriky	„Nejoblíbenější“	„Zrušit“
Od ucha k uchu	10 %	55 %
Senior klub	35 %	10 %
Měřím metr, no a co?	20 %	20 %
(Ne)obyčejní lidé naší farnosti	30 %	-
Co proběhlo ve farnosti	25 %	-

O kterou rubriku byste časopis doplnili?

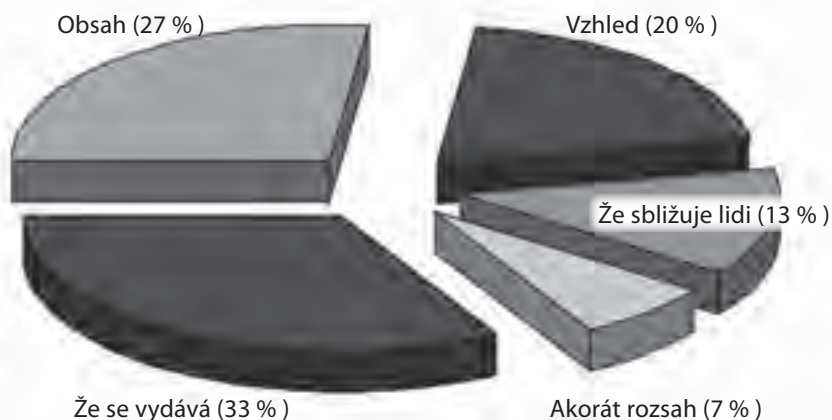
Sešlo se nám mnoho námětů. **Děkujeme za ně!** Budeme se inspirovat.

Mezi nejčastější požadavky patří:

- » přidat rubriky vzdělávací (děti, mládež, rodinná výchova, senioři, ...) - 35 %
- » přidat rubriky z oblasti duchovního a církevního života, příklady ze života svatých, povzbuzení k hodnotám, zamyšlení nad aktuálními tématy... - 35 %
- » rozšířit rubriky pro děti - 15 %

Zde je potřeba připomenout, že Žabokuk se řadí do kategorie farních časopisů. Nemá tedy za cíl konkurovat celonárodním periodikům jako třeba Katolický týdeník, ve kterých najdeme mnohé z požadovaných rubrik. Je tedy potřeba Žabokuk vnímat především jako doplnění právě těchto „velkých“ periodik o místní farní úroveň.

Co se vám líbí?

Co vám vadí?

Nejčastější odpovědi:

- » vtipy na konci - 55 %
- » vychází pouze 4x ročně - 10 % (v našem obsazení nestíháme častěji) ☹️

Oznámkuje jako ve škole:

Vzhled: 1,9

Obsah: 1,9

Děkujeme! Zpracoval P. P.

Indiánský tábor

Po úspěšné loňské premiéře se i letos pod záštitou SaSM Brno – Žabovřesky konal Tábor rodin v Budkovicích u Ivančic. Tábořišti dominovaly indiánské stany tee-pee zdobené malbami nejen zvenčí, ale i na vnitřním ručně vyráběném vybavení. Bíle zářily jen dva zbrusu nové příbytky. Nejatraktivnějším místem s magickou přitažlivostí pro dítku všeho věku však byl táborový most přes koryto říčky Rokytné. Po stupně z něj byly do řeky shozeny snad všechny klacky i kamínky z blízkého okolí.

Vedení volného programu se ujal sám ředitel střediska. Společný výšlap jsme nasměrovali na železniční zastávku hrdě nesoucí jméno obce a byli překvapeni zjištěním, že „žádný vlak tu už pár let nestaví“. Lanové aktivity byly díky speciálnímu vybavení zážitkem nejen pro děti, ale i pro odvážné dospělé. Vrcholným úsekem byl lanový most přes vodu se zpětnou přeplavbou ve člunu. Luky a šípy byly užity k lovu kondora, který v životní velikosti pravidelně přelétal sousední loučku.

Čtyři dny společného života rodin žabovřeské farnosti, rozmluv při loupání brambor a vaření společného jídla či přípravě dřeva byly duchovně obohaceny setkáními nejen u táborových ohňů, ale i při mších svatých sloužených ve vyzdobeném sněmovním stanu. Pod taktovkou otce Víta jsme poslední den také přiložili pomocnou ruku při bourání tábora.

text: Vítek Pažourek

foto: Petr Polanský

UGA BUGA V ČR

aneb Jak australští domorodci navštívili Českou republiku

Jistě, v dnešní době je možné ledaco. Proč by parta nefalšovaných domorodých proti-nožců nemohla zahořet touhou poznat naši krásnou vlast a zaletět na malou přátelskou návštěvu? Věřte nebo ne, v lesíku poblíž Rychtářova u Vyškova se jich ještě nedávno vyskytovalo hned několik...

Že to celé zavání mystifikací? Nu, upřímně řečeno, trocha jí tam byla. Vezmeme to tedy poctivěji z druhého konce. Proč by se parta mladých dobrodruhů mezi 7 a 12ti lety nemohla rozhodnout zajet do Austrálie a vzájemně sdílet s místními domorodými obyvateli obohacující prvky obou kultur...? Hm, zdá se, že tento konec vypadá ještě pofiderněji než jeho opačný kamarád. Žabokuk navíc není žádný pokleslý plátek a jistě už v této chvíli sténá pod nákladem dezinformací, které se na něj v předchozích několika řádcích navalily. Ovšem, věřte nebo ne, situace vůbec není tak zoufalá, jak vypadá, ba co více, existuje dokonce zcela seriózní způsob, jak oba tyto konce spojit.

Co je v reálném světě krajně nepravděpodobné, může být totiž docela dobře realizovatelné pod hlavičkou střediska. A právě prázdniny jsou časem, kdy se skutečnost více prolíná se světem fantazie – a zcela typickou půdou pro takovéto prolínání jsou některé akce, konkrétněji tedy letní tábory... Nu dobrá, snad jsme už doma a začíná být jasné, že dokonce i tento článek může mít jakousi spojitost s Okénkem do střediska, kterým jsme se minule trochu podívali na oratoř a její provoz. Asi by bylo o něco logičtější nenavazovat na ni australskými domorodci, ale třeba kroužky nebo Klubem maminek, ale i na ně časem dojde a drahý čtenář by jinak přišel o jedinečnou příležitost nahlédnout pod pokličku unikátního prázdninového dění. V rámci střediska letos proběhlo hned šestnáct chaloupek a letních táborů, takže je jistě z čeho vybírat a o čem psát.

Jenže upřímně řečeno, já jsem z nich byla na jediném a o některých dalších vím stěží víc než to, že proběhly. Musela bych si tedy vymýšlet, popouštět uzdu fantazii a ze strohých dat tvořit barvitě popisy. Vystavila bych vás nebezpečí další mystifikace

a kdo ví, zda bych nechtěně nezakreslila něco důležitého a nedotkla se tak hlubokých citů, které by k oné akci mohli chovat její účastníci. Jistě sami uznáte, že toto riziko je příliš vysoké a že jsem tedy dostatečně omluvena, abych ze všech těchto akcí vybrala akci jedinou, a to letní tábor Austrálie, na němž jsem osobně byla a o němž jsem snad schopna podat obrázek alespoň trochu odpovídající realitě. Samozřejmě, řádně subjektivně pojatý a emocionálně zabarvený, jak už to bývá. Inu, člověk si asi nevybere.

Pár objektivních faktů si ovšem dovolit můžu, třeba že onen tábor byl skutečně určen pro věkovou kategorii 8–12 let. Dle hesla *rok sem, rok tam* jsme potom přibrali i jedno sedmileté dítě. Účastnily se zejména děti z hudebních kroužků, ačkoliv to už nebylo podmínkou. Hudba a zpěv ovšem tvořily nedílnou a podstatnou součást tábora; vždyť jak jinak se taky chcete domlouvat s divochy, kteří ani česky neumějí? Mladých dobrodruhů se nám nakonec sešlo hned 15 a protože skutečná Austrálie byla příliš daleko, zřídili jsme ji od 19. do 25. července na faře v Rychtářově u Vyškova. Obávám se, že tímto můj výčet objektivních faktů končí. Naštěstí nepíšu novinový článek ani kroniku tábora, takže si snad mohu dovolit podělit se i o spoustu subjektivních dojmů a drobných střipků, jak už je ostatně mým zvykem. Co se mi tedy vybaví, když se řekne tábor Austrálie?

Pochopitelně v první řadě děti. Neúnavné, nezničitelné, všudypřítomné, mokré, suché, zamatlané, zabarvené, vydrhnuté, ubrečené, rozesmáté, uražené, nadšené, zvědavé a – mírně řečeno – konstantně produkující slušně vysokou hladinu hluku. Trochu jsem je teď tímto shrnutím všechny hodila do jednoho pytle je to totiž rychlejší a stručnější, i když zajímavější by bylo napsat o každém alespoň pár řádků. Hlavně jsou totiž všechny originální a vždycky budu vděčná za možnost poznávat, z jak unikátních kamínků se skládá každá skupinová mozaika.

Fascinuje mě sledovat, jak v průběhu každé akce odpadávají vrstvy, které mi nejprve všechny účastníky halí do jednoduté masy, a na povrch se proklubává osobitě já každého z nich. Jako řada obrazů pokrytých vrstvami prachu. Když se zadaří, každý den je ona vrstva o něco tenčí a člověk vidí zase něco víc z toho, co je pod ní. Totéž samozřejmě platí i pro nadšené členy týmu, povětšinou animátory střediska – Barču (alias paní vedoucí), Dominika, Terku, Hanku. Neskromně řečeno si myslím, že jsme byli dobrá parta, mimo jiné právě proto, že každý do skupiny přinesl něco nového a svého. A společná práce je jedním z nejlepších prostředků, jak se vzájemně mnohem hlouběji poznat.

Co dál? Samozřejmě, některé nezapomenutelné „hlášky“ našich zlatých dětí. Za všechny jen pár příkladů: „Pane Bože, dávej nám pořád naše jídlo a všem ostatním hladovým chléb a vodu...“

„On někdo umřel, že jdeme do kostela?“ „Mně ta modrá nesluší.“ (Dotyčná dívčina má na sobě modrý igelitový pytel na odpadky jako ochranu oblečení před barvou. Jsem zvyklá pracovat spíše se staršími, a tak jsem už trochu pozapomněla na svébytný způsob myšlení i vyjadřování v tomto věku – a možná i jejich pohled na svět a důvěru v to, že „ti velcí vědí a zařídí“).

Přemýšlím nad námi „dospělými“, naší snahou mít všechno promyšlené, připravené, zvládnout vše vlastními silami, naším budováním všemožných „jistot“ i obavou z vlastního selhání, z věcí, které se mohou vymknout naší kontrole „Nebudete-li jako děti...“ (Mt 18, 3). Snad by nebylo čas od času od věci sestoupit ze svých dospělých výšin a znovu se učit důvěře, že je zde Někdo, kdo ví a zařídí, Někdo, kdo vidí dál než já a nabízí, že mě tam dovede. Důvěře, že mnohem víc, než se křečovitě snažit o dokonalost a s pomocí (byť všech) vlastních sil se za ní pachtit, je nabídnout Mu prostor, aby v nás a skrze nás mohl jednat, a ochotě nechat se vést jako dítě, které nepotřebuje vědět přesnou trasu ani smysl všeho, s čím se na cestě setká.

Naše milé děti byly sice občas trochu tvrdohlavé, ale vést se nechaly a schopnost divit se a žasnout nad novými i staronovými věcmi jim nescházela. Pro mě až překvapivě se nadchly při poznávání přírody kolem nás, se kterou jsme se během tábora blíže seznámili (dokonce tak blízce, že jsme jedno nebohé dítě po úzkém kontaktu s jistou vosu odváželi pro jistotu do nemocnice), poctivě se snažily vnímat i lidi kolem a jejich potřeby (např. během půldenní pomoci ve vesnici, kterou bravurně zvládly) a neméně poctivě plnily i úkoly, které jim čas od času zanechali aboriginci, kteří se údajně pohybovali někde v okolí tábora a které jsme pochopitelně dychtili potkat.

Ke kýženému kontaktu nicméně došlo až večer předposlední den, kdy se v nedalekém lesíku objevili s divokými pokřiky čtyři zástupci kmene Uga–buga. Bohužel opravdu neuměli česky a jediná možnost komunikace tedy byla přes tlumočníky (čímž organizátoři upletli bič i na sebe, neboť dialogy ve chvíli, kdy vám všechny děti visí na rtech, vy skutečně potřebujete něco vyřešit a máte k dispozici pouze výrazy typu bla, uga, buga, maťa, haťa apod., byly skutečně kouzelné). Díky vytrvalosti mladých dobrodruhů však učenliví Australané postupně zvládli i některé základní výrazy naší slovní zásoby, jako je např. čaj, guláš či Tesco, a tak se komunikace a spolupráce utěšeně rozvíjela ještě celý následující půlden, až do chvíle, kdy se milí domorodci, museli vrátit zpět do rodného pralesa...

No vida, i pár dalších střípků jsem nakonec dala dohromady a myslím, že pro tuto chvíli jich už bylo víc než dost. V mém mozku totiž zůstává už jen velký chaos a tvůrčí krize (ale zkuste se jí vyhnout, když u toho zároveň balíte a víte, že už 48 minut máte být úplně jinde a chystat věci na úplně jiný tábor). Když se naposledy ohlédnu zpět za naším australským dobrodružstvím, jsem ráda, že jsem na něm mohla mít podíl. Vnímám věci, které se povedly, vnímám věci, které šly udělat lépe, ale věřím, že účastníkům (a snad i nám organizátorům) z tohoto společně stráveného týdne víc, než jen příjemná vzpomínka, a že některé myšlenky i navázané vztahy tento tábor přetrvávají...

text: Klára Maliňáková

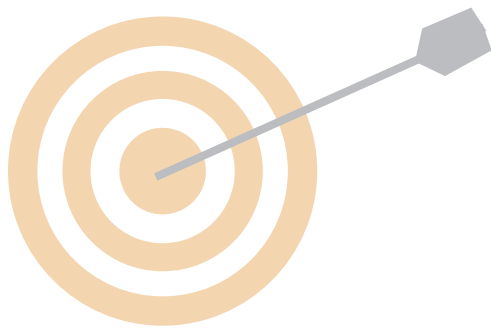
Přeborník

Velký mistr v lukostřelbě uspořádal pro své žáky soutěž, aby si ověřil, jak jsou připraveni. V určený den zavěsili dřevěný štít s červeným kruhem uprostřed na strom na konci mýtiny. Na druhém konci naznačili na zemi čáru, za kterou se závodníci shromáždili. Jeden mladík vystoupil směle dopředu. Už se nemohl dočkat, že ukáže svou obratnost. Pevně uchopil luk a šíp a pak se postavil do střelecké pozice. „Mohu střílet, mistře?“ zeptal se. Mistr, který ho pozorně sledoval, se zeptal: „Vidíš ty velké stromy, které nás obklopují?“ „Ano, mistře, vidím je velmi dobře, jsou okolo celé mýtiny.“ „Dobrá, odpověděl mistr, „vrať se k ostatním, protože ještě nejsi připravený.“ Překvapený žák odložil luk a poslechl. Další závodník postoupil vpřed. Vzal luk a šíp a pečlivě zamířil. Mistr zaujal místo po lučištníkově boku a zeptal se ho: „Vidíš mě?“ „Ano, mistře, vidím vás. Stojíte vedle mne.“ „Vrať se a posad se k ostatním,“ odpověděl mistr. „Nikdy nemůžeš zasáhnout terč.“

Všichni závodníci, jeden po druhém, se chápali luku a chystali se vystřelit šíp, ale pokaždé jim mistr položil jednu otázku, vyslechl odpověď a poslal je zpět na místo. V překvapeném hloučku to začínalo šumět. Ani jeden žák nevystřelil jediný šíp. Nakonec se připravil nejmladší žák, který se v tichosti držel stranou. Chopil se luku, pak zůstal stát dokonale nehybný, oči upřené před sebe. „Vidíš ptáky, kteří přelétávají nad lesem?“ zeptal se ho mistr. „Ne, mistře, nevidím je.“ „Vidíš alespoň terč?“ „Ne, mistře, nevidím ho.“

Z hloučku přihlížejících se ozval smích. Jak by mohl ten chlapec zasáhnout terč, když ho ani nedokáže na druhém konci mýtiny rozeznat? Ale mistr zjednal ticho a klidně se žáka otázel: „Tak mi řekni, co vidíš?“ „Vidím červený kruh,“ odpověděl mladík. „Skvělé,“ odpověděl mistr. „Můžeš střílet.“ Šíp s lehkým zasvištěním prořízl vzduch a s chvěním se zabodl do středu červeného kruhu, který byl vyznačen na dřevěném terči.

*„Marto, Marto, děláš si starosti a trápíš se pro mnoho věcí. Jen jednoho je třeba.“
(Lukáš 10,41–42).*

*Převzato z knihy: Pohazení pro duši
autor: Bruno Ferrero
připravil: Jan Šlachta*

Čemu žádná žena neodolá

*„Z vašich úst ať nevyjde ani jedno špatné slovo, ale vždy jen dobré, které by pomohlo, kde je třeba.“
/Efezským 4,29/*

Chroupání brambůrek odvedlo moji pozornost od sobotního fotbalového zápasu. Plný úžasu jsem se díval, jak moje žena a naše tři děti začaly jíst svačinu, zatímco já jsem seděl sotva půl metru od nich bez jediného sousta. Proč neudělala svačinu i pro mě? Ptal jsem se sám sebe. Já jsem jediný chlebobárce a jsem ignorován, jako bych vůbec neexistoval. Hlasitě jsem si odkašlal, abych přilákal pozornost své ženy. Když to nezabralo, naštvál jsem se, došel si do kuchyně, vyndal si chleba a udělal si svačinu sám. Když jsem si sedl zpátky k televizi, Norma neřekla ani slovo a já také ne.

Ale neustále jsem se divil: Když jsou ženy tak citlivé, jak je možné, že si nevšimla, že bych taky chtěl svačinu? Když jsou ženy tak pozorné, jak mohla neslyšet, když jsem si odkašlával, a nevšimla si, že s ní nemluvíím. Proč si nevšimla mého podrážděného výrazu? Za pár dní, když jsme si povídali, jsem řekl: „Hodně jsem přemýšlel nad jednou věcí, ale trochu se bojím se tě na to zeptat. Nedávno jsem byl z něčeho hodně zmatený a říkal jsem si, zda bych ti mohl dát jednu osobní otázku.“ Teď už byla hodně zvědavá. „Samozřejmě,“ odpověděla. „Víš, minulou sobotu jsem se díval na fotbal a ty jsi udělala svačinu pro děti. Mohl bych se tě zeptat, proč jsi ji neudělala i pro mě?“ „To myslíš vážně?“ zeptala se.

Podívala se na mě s takovým úžasem, až mě to opravdu zmátlo. „Samozřejmě, že to myslím vážně. Domníval jsem se, že vzhledem k tomu, že jsem to já, kdo vydělává peníze na všechno naše jídlo, zasloužil bych si taky svačinu.“ „Víš, ani nedokážu uvěřit, že se na takovou věc vůbec ptáš,“ odpověděla mi. V tuto chvíli jsem si už myslel: Možná jsem se na to neměl ptát. Možná, že bych měl znát odpověď. Pro ni to bylo úplně jasné, ale mně to jasné nebylo.

„Normo, já to vážně nechápu. Přiznávám, že jsem v některých oblastech nechápavý,“ trval jsem na svém, „a toto je zjevně jedna z nich. Prozradíš mi to?“ „Někdy jsou ženy obviňovány, že jsou hloupé, ale to je omyl,“ odpověděla mi. „Jenom se nám nechce vystavovat se kritice.“ Zdálo se, že to považuje za odpovídající vysvětlení, proč mi neudělala svačinu. „To bych chápal, ale co to má společného s mojí svačinou?“ „Uvědomuješ si, že pokaždé, když ti udělám nějakou svačinu, vždycky je na ní něco špatného? – „Normo, dala jsi mi málo salátu, to rajče není zralé, dala jsi tam moc majonézy, co takhle trochu víc másla, aby mi to neuvízlo v krku...“

Možná jsi si to neuvědomil, ale měl jsi nějakou kritickou připomínku ke každé svačině, kterou jsem ti kdy připravila. V sobotu se mi prostě nechtělo se zase nechat zkritizovat. Nestojí mi to za to. Nebaví mě tvoje neustálá kritika.“

Vážně jsem měl máslo na hlavě, protože jsem si skutečně vybavil, jak jsem ji mnohokrát zkritizoval. Ale „každou“ svačinu? Měl jsem sto chutí jí říct: „No tak, Normo, budme realističtí! Pokaždé?!“ Místo toho jsem si ale uvědomil, že když žena s emocí řekne „vždycky“ a „nikdy“, nemusí to znamenat totéž, jako když to řekne muž. Normin výraz a hlas mě upozorňovaly, že mluví o něčem, co jí opravdu vadí. Jednoduše jsem sklízel ovoce svého chování.

Zaséval jsem kritiku a sklídl prázdný talíř. S radostí mohu mluvit o tom, že po tomto rozhovoru jsem začal chválit jídlo, které mi připraví a dnes už pro ni není problém mi svačinu udělat.

Převzato z knihy: Kdyby jen muž věděl...co žena prožívá

autor: Gary Smalley

připravil: Jan Šlachta

foto: Michal Nežerka

Ahoj holčičky a kluci,

Chcete poznat vaši malou kamarádku z Bible?
Tak tedy poslouchejte, vyplňujte, vybarvujte...
V době, kdy žil prorok Eliáš, žilo v Izraeli i malé děvčátko. Budeme jí říkat Rode, i když v Bibli její jméno není napsáno.

Rode často slyšela rodiče, jak si povídají o Hospodinu a jeho služebnících. Moc se jí líbilo vyprávění o tom, co se stalo na hoře, která se jmenovala Karmel.

Děti, poproste rodiče, ať vám, stejně jako kdysi rodiče Rode, povyprávějí, co se stalo na hoře Karmel. Najdou příběh v Bibli, 1. knize Královské v 18. kapitole. Aby lépe pochopili historické události a správně vám příběh vysvětlili, může ji pomoci třeba internetový odkaz:

www.topolka.estranky.cz/clanky/kazani/hora-karmel.

Rode žila spokojeně se svými rodiči. Všude se mluvilo o mocných činech Hospodinových proroků. Holčička je ráda poslouchala, i když je slyšela znovu a znovu. Představovala si, jaké to asi bylo, a do jejího srdíčka se vrylo:

„Máme velikého a mocného Boha a...”

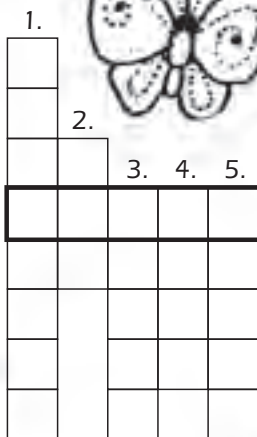
X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	/	X	X	X	✓	X	X	X	X
O	O	O	X	O	X	X	X	O	X	X	O	X	X	O	O	O	X	X	X
O	X	X	X	O	X	X	X	O	X	O	X	O	X	O	X	X	X	X	X
O	O	O	X	O	X	X	X	O	X	O	O	O	X	O	O	O	X	X	X
O	X	X	X	O	X	X	X	O	X	O	X	O	X	X	X	O	X	X	X
O	O	O	X	O	O	O	X	O	X	O	X	O	X	O	O	O	X	X	X
X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X

... je jeho služebník.

Vybarvi pastelkou jen políčka s písmenkem „O“. Tak vyluštíš zbytek nápisu.

Najednou se však přivalilo neštěstí! Vypukla válka a do jejich země vtrhli Asyřané. Jednou, když děvčátko páslo ovce, vyrazil z lesa houf cizích vojáků. Sebrali stádo a i Rode musela s nimi. Marně volala a prosila. Vojáci ji odvedli do své země. Ještě mnoho jiných zajatců tam přihnali a všichni měli být prodáni za otroky. Naše Rode se zalíbila nejvyššímu vojevůdci. Přivedl holčičku své ženě, aby jí sloužila jako otrokyně.

Když vyluštíš křížovku, zjistíš, jak se vojevůdce jmenoval.

Ach, jak se děvčátko divilo tomu nádhernému paláci, kam ji přivedli. Však také Náman byl po králi nejvyšším páнем v celé zemi a poroučel všem vojákům. Byl velmi bohatý. Rode jej ale často viděla smutného a nešťastného. Náman byl nemocný a jeho nemoc se nedala vyléčit. Už vyzkoušel všechno možné, ale bylo to s ním stále horší a horší. I naší malé Rode bylo často smutno. Stýskalo se jí po rodičích i po sourozencích. Přesto sloužila věrně své paní a za všechny se každý den modlila. Vždyť ve svém srdíčku věděla, že ten veliký a mocný Bůh je i tady s ní. A pak dostala ten dobrý nápad! Vzpomněla si na proroka Eliáše a hned vyprávěla své paní o mocném Božím muži. Řekla: „Kdyby se tak můj pán mohl dostat k tomu prorokovi – ten by ho jistě malomocenství zbavil!“

Můžete si představit, s jakým zájmem jí paní naslouchala! Zpočátku tomu nechtěla věřit, ale holčička jí vyprávěla všechno, co věděla, a protože jí ještě nikdy nelhala, začala jí věřit. Uvěřil i Náman a...

Chcete vědět, jak to celé dopadlo? Můžete si to přečíst spolu s rodiči v Bibli. Příběh najdete ve 2. knize Královské, v 5. kapitole. Můžete tam zjistit: Uzdravil se Náman nebo ne? Přemýšlejte spolu s rodiči, proč se asi o téhle malé holčičce píše v tak důležité knize, jako je Bible. Co myslíte? Já vám jen prozradím, že to všechno dobře dopadlo. A víte proč? Protože jedna malá holčička z izraelské země... Tu už vy přece dobře znáte! A kdo ví! Možná se za svůj čin dostala i zpátky ke svým rodičům... Ale to už se v Bibli nedočteme.

*Převzato z časopisu Mamina, 4/2007
Připravila: Zdeňka Wajdová*

Prosba o modlitbu...

Jeden z deštivých červencových víkendů jsme měli s kamarády lezci oslavu na Vysočině. Ráno před večerem oslavy někdo dostal nápad, že si ještě půjdeme zalézt na skálu poblíž. Zdrželi jsme se za první skupinou, která vyrazila hned začerstva. Já jsem moc nespěchala, protože předpověď na ten den měla být „mokrá“. V okamžiku, kdy jsme vyrazili za předvojem, začalo lít jako z konve, takže jsme se dali na ústup. Po půl hodině, kdy byla z okna vidět jen souvislá vodní clona, jsme už začali být dost nervózní a představovali si, co tam v tom dešti asi můžou dělat?!

Nejhorší představy nepředčily skutečnost. Najednou se rozrazilly dveře a Janek bílý jako křída za poklusu křičel, že jeho spolulezec spadl ze skály od slanění (tj. úplně shora z 21 metrů) a běžel pro jeho doklady. V prvním momentě jsem tomu nemohla uvěřit a druhá myšlenka byla, že pád z takové výšky přece nemůže přežít. Kamarádi, co si prožili s nešťastníkem 14ti minutové peklo než přiletěl vrtulník, ještě hodinu čekali v dešti na šetření policie a techniků.

Nedalo se dělat nic jiného než se modlit. Naštěstí mezi námi byla i doktorka, která po nějaké době zjistila z nemocnice kam Matouše transportovali, že je sice v kritickém stavu, ale nemá poškození páteře ani hlavy. Nálada, která byla hluboko pod bodem mrazu, se touto zprávou mírně zvedla, ale celou dobu na něj všichni usilovně mysleli a já se modlila. Zpětně jsem si uvědomila, jaký to je zázrak, že Matouš pád vůbec přežil. Tímto vás chci poprosit o totéž – o modlitbu za uzdravení pro Matouše.

text: Markéta Nežerková

foto: Marek Odvárka

Milí čtenáři!

Ráda chodím v neděli na mši o půl osmé. Nejen proto, že v lavicích je volněji a v našem krásném, ale obtížně větratelném kostele se na první bohoslužbě dne lépe dýchá. Oblíbila jsem si onu tichou atmosféru mše. Den začíná, okny běží dovnitř světlo východního slunce. V lavicích většinou senioři, soustředění, tiší, pozorní. Při jakékoliv jiné mši si to tak neuvědomím, ale na ranní „seniorské“ vnímám jako výjimečnou chvíli pozdravení pokoje. Otáčím se dokola, podávám si ruku s lidmi, kteří mají ve tváři životní zkušenost. Nevím, čím to je, ale všichni mi věnují pozorný pohled a úsměv. Cítím vždycky takovou odpovědnost! Jako by říkali, ty, mladá, poneseš naši víru dál.

Společnost jakoby nenápadně odkládá starší lidi k nepotřebnostem. Slýcháme, že budoucnost národa a jeho naděje je v dětech, mladých. Přišlo mi to nesprávné, když jsem se nedávno o jedné mši na půl osmou rozhlédla po kostele. Není to ve víře naopak? Nejsou naší nadějí právě senioři, kteří mají ke věčnosti blíž? Vždyť se tam budou radovat a přimlouvát se za nás, když my mladší ještě budeme na zemi žít a taky zde chybovat. A mnozí senioři tam jsou jednou nohou už teď, intenzivně se modlíci. Podobně, jak o tom v přednášce pro podzim života mluvila paní Jarmila Marečková (Žabokuk 2/09).

Zdá se mi, že starší lidé opravdu mají k Bohu jaksi blíž. Vzpomínám na sousedku z vesnice, odkud pocházím, drobnou milou paní. Krátce po smrti manžela vyprávěla, že právě ona se celý život víc než on modlila a dala na zbožnost. Ve stáří pak její muž, chlap jak hora, sedlák chovající krávy i koně a hromotluk s respektem, vážně onemocněl. Velice trpěl a v té situaci našel Boha. Jeho žena zmiňovala s velkou úctou a tajemstvím, že se tehdy coby bezbranný nemocný dostal do duchovních rovin, kam ona nikdy nenahlédla.

Lidé bilancují a ve stáří asi víc než dřív. Přemýšlíme, co nám jednou bude připočteno. Zmíním proto ještě myšlenku kněze z ranní žabovřeské mše ve středu 26. srpna. Řekl, že jednou nebudeme hodnoceni podle toho, kolik jsme toho vykonali a kolik pomníků za námi zůstalo. Ale podle toho, jaké bylo naše srdce. Kolik v něm bylo milosrdenství, kolik lásky, kolik odpuštění... Kolik v něm bylo Boha.

Jak jsem se zastyděla. To je tedy úkol!

text: Lucie Kučerová

Na slavnost sv. Václava (28. 9. 2009) byla v kostele vystavena nová **socha Panny Marie Pomocnice**, kterou zhotovil pan Jiří Netík z Líšně (autor sochy Dona Boska a svatého Kříže). Sochu požehnal o den dříve **papež Benedikt XVI.** na tuřanském letišti. Po večerní mši svaté byla slavnostně přenesena do kaple sv. Václava na Burianově náměstí, kde byla ještě večer instalována.

text a foto: Petr Polanský

Papež Benedikt XVI. v Brně

Rok kněží

Papež Benedikt XVI. vyhlásil letos na slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova při příležitosti 150 výročí úmrtí kněze Jana Maria Vianney Rok kněží. Tématem roku je „Věrnost Kristova, věrnost kněze.“ Letošní rok je tedy rokem, který je nasměrovaný na kněžství. Vyhlášení Roku kněží je příležitostí, abychom našim kněžím poděkovali a zamysleli se nad jejich posláním, které je pro Církev i pro svět nenahraditelné. Napadlo nás v této souvislosti napsat krátký článek do našeho farního časopisu o tom, jak jsme rádi, že kněze máme a vážíme si jich a také něco o kněžství, jak je vnímáme my – laici.

Co víme my věřící o kněžské službě? Hledejme nejprve, co nám říká Písmo. V evangeliích čteme: „*Vystoupil na horu a zavolal k sobě ty, které si vyvolil*“ /Mk 3,13/. A na jiném místě: „*Ne vy jste vyvolili mne, ale já vás*“ /J 15,16/.

Bůh je tedy ten, který povolává, Bůh je ten, který se dává nalézt /J 1,41/ a který si vyhlíží své nástroje /Sk 9,15/. V listě Židům čteme: „Nikdy tě neopustím, nikdy tě nenechám bez pomoci.“ Tato slova říká Bůh nám všem, ale zvláště těm, které si On sám vybral, aby ho na zemi zastupovali stále znovu a znovu po celé dějiny.

Benedikt XVI. se často ve svých katechezích obrací ke kněžím a povzbuzuje je v jejich pastoraaci. Když uvažují nad svým životem, zjišťují, že nejvýznamnější událostí v mém životě bylo to, že jsem se „potkala“ s Bohem a začala vnímat Boží pravdy. Mé setkání s vírou bylo v dětství prostřednictvím kněží salesiánů v bývalé salesiánské oratoři. Jsou to tedy kromě rodičů především kněží, kteří nás vedou k Bohu a prohlubují naši víru. Každý z nás jsme osobně zažili, jak nás kněží, se kterými jsme se blíže setkávali, duchovně obohatili a doprovázeli. Jsme jim za to nesmírně vděční! Hodnota a důstojnost kněze je velká! Uvědomujeme si, že na slovo knězovo sestupuje na oltář sám Bůh. S úctou vzhlížíme k jejich vyvolení, ke svátosti kněžství, kterou přijali. V dnešní sekularizované společnosti to nemají lehké. Kněžská služba je namáhavá. Chceme naše kněze ujistit svými modlitbami, sympatiemi a upřímným přátelstvím. Tento článek do Žabokuku chce toto alespoň trochu sdělit a vyjádřit. Děkujeme všem našim kněžím a jáhnům za jejich službu a jejich přítomnost mezi námi! A co naše farnost v tomto novém jubilejním roce? Jak tento rok prožijeme? Jsme šťastní, že máme v Žabovřeskách znovu kostel a salesiánskou komunitu. Myslíme si, že bychom se měli v tomto roce intenzivněji modlit za kněze a nová duchovní povolání. Pán Ježíš nás k tomu důrazně vyzývá: „*Proste Pána žně, ať vysele dělníky na svou žně*“ /Mt 9,38/.

Víme, že se církev modlí každý čtvrtek za nová kněžská a řeholní povolání. Otec Karel nás v naší farnosti často vybízí na závěr bohoslužby k modlitbě o milost kněžského povolání přímo z naší farnosti! Přidejme se v tomto Roce kněží na tento úmysl všichni!! Bylo by to veliké požehnání pro celou farnost!

Na závěr modlitba, kterou mnozí znáte:

„Dobrý Otče, přijmi naše prosby za naše duchovní otce. Pronikni jejich srdce milostí Ducha svatého, opravdovostí a láskou, aby se Ti stále více podobali. Ať posvěcují sebe i nás, ať nás vedou k Tobě, ať vždy u nás naleznou pomoc a pochopení. Amen.“

text: Stanislav a Jarmila Marečkovi

V savaně rozpálené africkým sluncem se potkali dva známí. Jeden měl na zádech telefonní budku a druhý dlouhou a těžkou kolejnici. „Ahoj kamaráde, prosím tě, na co vláčíš na zádech tu telefonní budku?“

„Kvůli lvům.“

Jestli o tom nevíš, prohání se tady mnoho nebezpečných lvů, proto jsem si vzal s sebou telefonní budku. Jakmile uvidím lva, postavím budku na zem, vlezu do ní a jsem zachráněný.

A teď mi zase řekni ty, proč táhneš na ramenou tu příšerně dlouhou a těžkou kolejnici?“ „Mám ji taky proti lvům.“ „A jak ti pomůže?“ Diví se muž s telefonní budkou. „No jak,“ odpoví muž s kolejnicí, „uvidím lva, zahodím kolejnici – a to se to pak utíká!“

Pavlík se ptá maminky: „Mami, je něco horšího, než najít červa v jablku, které právě jím?“ „Je. Najít polovinu červa!“

Během hodiny přírodopisu se přihlásí Pepíček: „Paní učitelko, tatínek říkal, že pocházíme z opice...“

„Milý Pepíčku, dnes chci probírat novou látku, takže nemám čas řešit vaše rodinné problémy.“

Otec se vydá za panem učitelem, protože syn doma tvrdí, že si na něho učitel zasedl. „Pročpak nemáte rád mého syna? Proč jste si na něho zasedl?“

„Ale prosím vás!“ řekne užasle učitel. „Jen se přesvědčte sám...“ A zavolá k sobě žáka. „Kolik je tříkrát šest?“ „Vidíš, tati? Už zase začíná!“

Povídá manželka manželovi, který nadšeně hledí na pečenou husu: „Teda na mě jsi se takhle nikdy nepodíval!“

„Prosím tě, porad' mi, ty jsi takový zkušený! Popluji lodí do Ameriky...“

Co když dostanu mořskou nemoc?

Jaké jídlo mám jíst?“

„To nejlacinější.“

„Tak já tedy opravdu nevím, co pořád máte“, povídá dcera rodičům. „Dali jsme vám starou černobílou televizi, na každý víkend vám dáváme své jediné dítě, dvakrát za měsíc prádlo na vyprání a vy pořád tvrdíte, že na vás úplně zapomínáme.“

Babí léto

Včera letěl vzduchem první bílý vlas.
Zazvonil, když zvolna k zemi padala slova,
hrubá, nepokorná slova
v hrdle uvázla mi jako rybí kost.

Mé léto, ty už také šedivíš?

Je tomu tak a podzim přijde zítra.
Zas celé stromy budou odlétat,
zas ptát se budem, kam a komu vstříc.

A ticho, chudé jako polní myš,
tu a tam za zády nám pískne.

Mé léto, ty už také šedivíš?

/J. Skácel/